

TOMIS

REVISTĂ EPARHIALĂ DE CONSTANȚA

CEL CE VA BEA DIN APA, PE CARE O VOIU DA EU
NU VA INSETA IN VEAC. — IOAN IV. 14

S U M A R

1. Invierea Domnului	Preot C. Coadă
2. Frumusețile Ideologice și Literare
ale Bibliei	Preot Vasile Nartea
3. Filosofi păgâni și Sibile în pictura
bisericească	Nicolae I. Rădulescu
4. Cronica Externă	Icon. C. M. Grumăzescu
5. <i>Partea Oficială</i>	*
* *
Posturi vacante	
Telegrame	

T O M I S

Revistă oficială, lunară, eparhială, de Constanța.

Sub patronajul Prea Sfințitului

EPISCOP GHERONTIE**Invierea Domnului**

Invierea este cea mai mare minune săvârșită de Domnul nostru Iisus Hristos. Și praznicul învierii este cea mai mare sărbătoare a sfintei noastre biserici.

Invierea a încununat opera de mântuire a Domnului și tot ea a dovedit într'un chip desăvârșit dumnezeirea Sa și ne-a dat și nouă nădejdea învierii noastre.

De aceia Mântuitorul Hristos s'a arătat ucenicilor, femeilor mironosițe și altora, spre a-i bucura și tot odată a-i întări în credința dumnezeirii Sale.

Întăriți cu această credință și însuflețiți cu puterea Sfântului Duh, au plecat în lume, Sfinții Apostoli, răspândind cuvântul Sfintei Evanghelii chiar acolo unde primejdia era mai mare. Și Domnul era împreună lucrând.

Multe sunt cauzele repedei răspândiri a creștinismului. Dar nici una nu întrece zelul și abnegația cu care ucenicii au răspândit învățătura creștină și sacrificiul, pe care cu bucurie îl primeau pentru cel înviat din morți și cu care își pecetluiau activitatea lor. Dar acea râvnă și acel sacrificiu nu l-am fi găsit la Sfinții Apostoli, dacă ei n'ar fi fost încredințați cum că Hristos cu adevărat a înviat.

Suntem ucenici ai Domnului. Și prin taina hirotoniei ni s'a dat puterea Sf. Duh, de a vorbi în limbi diferite, de a învăța și de a face minuni. Așa cum le aveau Sfinții Apostoli. Dar ei le aveau și le săvârșeau, pentru că erau încredințați pe deplin

că Hristos este Fiul lui Dumnezeu și că a înviat cu adevărat.

Acele roade ale învierii Domnului să le avem și noi, mai ales preoții.

Iată deci, de Învierea Domnului se pune în mod categoric întrebarea: Suntem noi încredințați despre minunea învierii Domnului? Și deci de dumnezeirea Lui? Și ca urmare, suntem convinși de marele rol al misiunii noastre?

Făcând o comparație, nu am putea să socotim timpurile de acum mai ușoare și mai prielnice la roadele credinței în Învierea Domnului.

Dacă Sfinții Ucenici aveau de smuls buruienile păgânismului și de luptat cu cruzimea domnilor și a împăraților, spre a planta apoi într'un pământ rodnic sămânța creștinismului, nu mai puțin noi astăzi avem de reînviat o plantă deja răsărită, dar ofilită, în sufletul creștinilor noștri, asemenea unui pământ sleit și înăbușit, din cauza indiferentismului religios.

Timpul în care trăim nu este mai ușor pentru noi, decât timpul dela începutul erei creștine. Poate că trăim cel mai greu timp al neamului nostru. Un război cum nu s'a mai pomenit, cu un dușman, de la care veșnic am suferit, dar pe care deabia acum ne-am încumetat să-l înfruntăm. Și cu ce? Cu arme? Și el a fost pregătit destul de bine. Cu numărul ostașilor? Și aci ne-a întrecut cu mult. L-am înfruntat și l-am învins cu credința noastră în Dumnezeu, în Mântuitorul Hristos și învierea Lui și cu nădejdea în dreptatea și reînvierea neamului nostru.

Acest grăunte de muștar, credința ostașilor noștri, cu care ei au mutat munții, căci munțierau hoarele bolșevice pe care le-am mutat până la Volga, noi să-l facem un copac mare, pe care sufilele obosite să vină să se odihnească. Căci după războiul acesta mare și sfânt, armele de foc vor înceta, dar vor porni mai aprig armele duhovnicești, cu care va trebui să învingem săgețile celui viclean.

Din ordinul M. S. Regelui Mihai I, M-reșalul

nostru a scos sabia. Și a învins. Și vom învinge pe deplin. De sărbătoarea Învierii Domnului să ne adăpăm cu cât mai multă apă vie, cu cât mai multă credință și nădejde în Dumnezeu, cu care să ne îndeplinim datoria de apostoli ai Domnului: Acum, dar mai ales în timpul ce va să vie.

Preot C. Goadă

Frumusețile ideologice și Literare ale Bibliei

(urmare din „Sfânta Scriptură ca izvor de inspirație
în literatura profană“)

Nu numai frumusețile ideologice, ci și frumusețile literare ale Vechiului și Noului Testament au format puternicile motive, care au determinat pe cei mai mari scriitori ai lumii să se inspire, în monumentalele lor opere din Biblie, și să creeze astfel, opere, ce vor supraviețui cât va fi lumea.

Din punct de vedere al ideologiei religioase, al felului cum e concepută religia, ne isbim de un contrast isbitor între Biblie și celelalte cărți sacre, căci, dacă mitologia greco-romană cuprinde naivele concepții ale acestor vechi popoare, despre zei imperfecti, cari iubesc și suferă cași omul, supunându-se necondiționat sentimentelor general omenești, dacă Talmudul vorbește despre raportul omului cu Iehova, un Dumnezeu imparțial și neobiectiv, care îi va ridica, odată, pe ei în fruntea tuturor popoarelor, dacă biblia Persilor—Zend—Avesta, concepe pe Ahuramazda, ca pe un rege gigantic și de o impozantă majestate, dacă „Vedas“ dă numai rugăciuni și cântece, adresate lunii, soarelui, firmamentului, vântului, ploii, focului, aurorii, expunând deci o religie politeistă, înjositoare, dacă în naturalism natura este Dumnezeul pe care trebuie să-l urmărim întocmai, dacă utilitarismul declară ca singură normă de urmat „folosul“, dacă scepticismul se îndoiește de existența unei vieți viitoare, de unde acel principiu „carpe diem“ sau „gaudeamus igitur“, apoi Biblia noastră ne dă cea mai frumoasă concepție despre religie, care constă în legătura liberă și conștientă a omului, conceput ca trup și suflet, cu Dumnezeu, care este mai presus de toată lumea, transemiric, imortal și etern, atotbun și iubitor.

Înainte de înălțarea idel creștine ce transpiră de pe pagi-

nile întregii Sfinte Scripturi, înaintea ideii despre iubirea paternă a lui Dumnezeu, față de creatura sa și înaintea ideii despre regatul lui Dumnezeu, așa cum este el conceput în creștinism, îngenunchiază cu umilință toți reformatorii de religii sau întemeetorii de sisteme filosofice.

Poposind pe latura morală ideologică a Bibliei, toți filozofii sinceri de după Hristos, au afirmat că va rămâne element cu caracter etern și nepuizabil în educația omenirii și că o doctrină morală mai desăvârșită ca a Bibliei, nu s'a văzut nici înainte, nici după dânsul.

Legea iubirii, așa cum a fost înțeleasă de Mântuitorul, legea neîmpotrivirii răului cu rău, legea filiațiunii divine universale, la Dumnezeu neexistând Evreu sau păgân, ci numai fii ai Săi, fac din Isus un adevărat reformator al societății, în sânul căreia dispar și se răstoarnă toate calculele omenestii.

Dar legea filantropiei, pe care o pune în aplicare Insuși Mântuitorul, prin vindecări de boale, săturări de gloate în pustii, prin învieri de morți și iertare de păcate?

„Nu frumosul absolut, în forță, gândire, creare, cum era privit de cei vechi, ci iubirea absolută, în binefacere, jertfă, milă, moarte pentru aproapele, e interesul vieții actuale a omului”¹⁾ susține Sfânta Carte.

În rezumat, spre deosebire de ceilalți gânditori și filosofi ai lumii, ale căror principii morale apar ca ceva forțat și rece, învățăturile lui Hristos apar ca niște concluziuni cu caracter în veci nepieritoare, având ca premise logice: revoluția divină și mântuirea omului.

Dar pe lângă aceste idei, atât de înălțătoare, Biblia cuprinde în spațiul cel mai înalt, istorie și filosofie.

„Chiar admitând că, cărțile istorice nu sunt așa de veridice, cum credeau cei vechi, noi găsim însă aici câte unele povestiri istorice, nu numai cele mai vechi, dar și cele mai frumoase din câte se cunosc și se găsesc”²⁾.

Cărțile judecătorilor, ale lui Samuil, ale Regilor reunesc și conservă tradițiile naționale ale unui popor împrăștiat și părăsit, iar istoriile lui Saul și Solomon depășesc imens, prin fond și formă, toate celelalte cărți pe care ni le-a lăsat apropiatul orient vechiu.

Geneza, deasemeni citită, pare o istorie admirabil povestită, simplă și fără fraze, plină de viață și forță și noi găsim aci nu numai istorie, dar filosofia istoriei. Este prima dată când noi vedem omul făcând eforturi, pentru a pune puțină ordine în evenimentele trecutului, căutând în ele o

1) Vasile Pârvan: memoriale.

2) Vill Durant: Histoire de la civilisation.

semnificație și o legătură comună, o lege a urmăririi și a cauzalității, o învățătură pentru prezent și viitor, iar concepția istorică, așa cum au formulat-o profeții și preoții, cari au redactat pentateuhul a supratrăit mii de ani.

Dar frumusețile literare ale Bibliei, ce isvor nesecat de inspirație puteau forma ele pentru scriitorii noștri!

Nu numai frumusețile literare din psaltire, din istoria lui Ruth, din Cântarea Cântărilor, nici numai înțelepciunea din psalmii lui David, stârnesc interesul cercetătorului atent, ci și grația poetică cu care Hristos și Paul își îmbracă fascinantele lor cuvântări.

Moștenind din apucăturile poetice ale nației sale, și mai ales urmând drumul construcției Sale sufletești, Mântuitorul lumii a fost un poet și încă cel mai mare poet al omenirii, adevărat creator de imagini vii și eterne.

„Aceeasi frăgezime poetică care îmbracă cuvintele Mântuitorului, se desprinde și din îmbelșugata propovădure scrisă, a celui mai mare și mai devotat apostol al lui Iisus—Pavel, —în care raționalismul protestant miop nu văzuse decât un rabin erudit, trăind o viață întreagă pentru a-și construi o doctrină a sa, teologică, despre mântuire.

Deosebirea între Iisus și Paul, în ce privește mijloacele de realizare poetică, se reduce doar la faptul că mediul din care se nutrește intuiția Mântuitorului este un mediu rural, câtă vreme imaginile și asemănările sfântului Paul sunt desprinse din viața mai complexă a orașelor. Dar acest procedeu era și un postulat pedagogic.

Teatrul profeției Mântuitorului a fost, în special, satele de pescari smeriți de pe malul lacului Ghenizaret, iar Sfântul Paul și-a desfășurat grandioasa sa operă misionară prin marile orașe ale împărăției romane, dela Antiohia Siriei la Roma Chezarilor, și mai departe¹⁾.

Pentru aceasta Mântuitorul ne-a lăsat parabola, despre „fiul pierdut“, „semănătorul“, „Cina cea mare“, „Jocul copiilor în târg, câtă vreme marele său ucenic s'a folosit de imagini luate din jocurile olimpice și din viața ostășească.

Că Iisus a fost poet nu ne îndoim. Duioasa Sa copilărie, pământul pe care l-a văzut, crescând, legătura Sa cu viața câmpurilor și, înainte de toate, dorința Sa divină de a ilumina pe cei din întuneric, căci adevărata poezie nu se aprinde la lămpi, ci la astre, nu se găsește în scrierile moștenite dela strămoși, ci în iubire, în durerea și în profunzimea sufletului mișcat, făcură din Iisus un poet,—ba încă cel mai mare poet al lumii.

Natura, cu imaginile sale, nu lipsește nicăeri din vorbi-

1) N. Colan ; Biblia și Intelectualii pag. 25, 26.

rea Mântuitorului, care este redată fidel de cei patru evangheliști.

Frumusețea lanurilor de grâu, în „Smulgerea Spicelor Sâmbăta”, bogățiile Palestinei, cu rodul viței, frumusețile câmpului, cu crinii săi celebru ornați, țăriile cerului cu păsările sale călătoare, chipul semănătorului, care-și aruncă în plin sămânța sa, măreția Ierusalimului, peștele cu apele, porumbeli Palestinei, precum și albinele cele furnizătoare de hrană, toate acestea sunt puternice elemente din natură, care trezesc imagini vii în mintea cercetătorului.

Pretutindeni Biblia este presărată cu tropi și alegorii, cu exagerări și litote, cu metonimii și metafore, cu exclamații și apostrofe, precum și cu scrieri cum nu se găsesc nicăieri în literatură.

Ar trebui să-și dea bine seama reprezentanții celorlalte religii organizate, când ar afirma că, din punct de vedere literar, cărțile lor sacre ar depăși Biblia dupăcum ar face o afirmație prea cutezantă, când ar spune cel puțin că o egalează din acest punct de vedere. Este suficient să le punem atunci în față forma răspunsului dat din nori de Dumnezeu lui Iov, care sună cam astfel: «Unde erai tu când eu puneam fundamentele pământului? Spune-o tu, dacă ai inteligență. Cine i-a fixat dimensiunile, o știi tu? Cine i-a pus piatra unghiulară, când stelele dimineții cântau împreună și când toți copiii lui Dumnezeu strigau de bucurie?»

Cine a închis marea cu porți, când ea ieșia impetuos cașicând ar fi ieșit din sânul maternal?

Când eu îi dădui norii ca veșmânt și ca scutece ceața deasă.... Ai comandat tu, de când ești, dimineții? Ai indicat tu locul său, aurorii? Ai coborât tu până la izvoarele mării? Te-ai plimbat tu în cântarea abisurilor?... Ai intrat tu în comorile zăpezii, sau ai văzut rezervorul grindinii?... Poți tu conduce dulcele influențe ale Pleiadei sau să slăbești lanțurile Orionului?»

Cine nu se simte, mișcat cetind acest pasaj, din cartea Iov, în mijlocul naturii, stând și admirând frumosul lanț al Orionului și Pleiadei, cu care mâna măiastră a lui Dumnezeu a înzestrat țăriile cerului?

Nici în imnele adresate creației din Vedas, nu se află și nici Skalzii, impetuoșii poeți ai nordului, nu au putut turna în Eddemitologia Scandinavă, atât nectar de frumuseți ideologice și literare.

Sunt, deasemeni, în regatul poeziei, romane mai ferme-cătore ca micile romane biblice: Ruth, Isac și Rebeca, Iacob și Rachel și Samson și Dalila, care stârni, odinioară, admirația lui Eminescu, în scrisoarea IV-a? Nu puteau ele forma tema atâtor romane creștine, presărate cu citate biblice și duh creștin?

Cronica Externă

Scrisoarea lui Stalin către Papa Pius XII a făcut senzație în cercurile Vaticanului, fiind un eveniment atât de uluitor și de neobișnuit în uzanțele diplomatice și în afacerile de stat, încât discreția, observată în jurul acestui fapt, este cu totul explicabilă. Pe lângă această scrisoare, Sf. Scaun a mai primit o serie întreagă de alte documente, care sunt examinate cu cea mai mare atenție de Congregația bisericilor orientale. În aceste documente, guvernul sovietic face distincție între *libertatea de conștiință* și *libertatea cultului*. În ce privește libertatea cultului, guvernul lui Stalin afirmă c'a fost nevoit să intervină, din cauza mișcărilor dezidente și schismatice ce s'ar fi manifestat în sânul bisericii ortodoxe ruse.

El afirmă însă că libertatea de conștiință este deplin respectată. Se înțelege dela sine că documentele sovietice trimise Vaticanului, nu suflă nici o vorbă despre masacrarea preoților și călugărilor, despre distrugerea și închiderea bisericilor, sau despre folosirea lor în diferite scopuri antireligioase.

* * *

Rugăciuni pentru Fuehrer. Cu prilejul aniversării zilei de naștere a Fuehrerului, arhiepiscopul eparhiei Luch și Kowel și conducătorii bisericii ortodoxe autocefale din regiunile eliberate ale Ucrainei, au ordonat ca, în comunele rurale în ziua de 19 Aprilie și în orașe în ziua de 20 Aprilie, să se officieze slujbe religioase în cadrul cărora se vor face rugăciuni speciale pentru Fuehrer și Marele imperiu German.

Tot cu acest prilej se vor ține predici, arătându-se importanța pe care geniul lui Adolf Hitler a avut-o în salvarea întregii Europe de bolșevismul ateist.

Se va face apel la credincioși ca să-și facă o datorie, din faptul de a da ajutor soldaților germani în spatele frontului prin munca lor și să lupte împotriva manevrelor celor care desfășoară o activitate de natură a compromite interesele germane și ucrainiene.

* * *

Între Vatican și Rusia Sovietică. Din isvor vrednic de încredere se accentuează că, contrar unor știri ce-au circulat, nu numai că nu există relații diplomatice între Vatican și guvernul din Moscova, dar nici nu s'au făcut demersuri în acest sens.

S'a arătat apoi că guvernul sovietic a refuzat să permită îngrijirea prizonierilor de război. Se scoate deasemeni în evidență, că Uniunea Sovietelor este singura țară beligerantă, care refuză să dea vreo indicație cu privire la prizonierii de război.

Croația. Șeful statului croat a semnat, în ziua de 4 Aprilie a. c., un decret prin care se instituie **biserica croată greco-orientală autocefală**. Decretul a intrat în vigoare imediat. Această lege a fost primită cu mare satisfacție în toată țara, deoarece ea reglementează raporturile credincioșilor pravoslavnici cu statul independent croat.

Prima consecință a legii este că'n sărbătorile de Paști slujba, în bisericile pravoslavnice din Croația, a fost făcută după ritualul ortodox.

O delegație a comunității bisericei croato-ortodoxe, condusă de preotul Surlan, s'a prezentat Poglavnicului căruia i-a mulțumit pentru reînțemeierea bisericii ortodoxe din Croația.

S'a discutat apoi noua formă 'n care va activa această biserică ortodoxă.

Suedia. Ziarul „Svenska Morgenbladet“ se ocupă de afirmația ambasadorului sovietic Maiski dela Londra, cum că U.R.S.S. are o atitudine de toleranță în chestiunea religioasă.

Ziarul suedez citează însă revista sovietică *Bezbojnic* (cel fără Dumnezeu) care a arătat că, până'n 1942, după planul de cinci ani pentru combaterea religiei, trebuiau să dispară ultimele rămășițe ale credinței religioase din Uniunea Sovietelor.

Ziarul suedez mai întreabă unde se află cei 295.000 preoți de pe vremea țărilor. Ultima statistică sovietică din anul 1939, arată că întreaga preoție a fost „lichidată“.

Ambasadorul sovietic Maiski a afirmat în 1940, că'n acea vreme ar mai fi existat în U.R.S.S. 60.000 preoți.

Față de asemenea contraziceri nu mai are rost nici un fel de comentariu.

* * *

Franța. Mareșalul Pétain a anulat legea prin care se interzicea funcționarea ordinelor religioase 'n Franța și le-a acordat statutul juridic de societăți recunoscute de stat.

Ordonanța are caracter provizoriu, căci reglementarea definitivă a autorizării stabilirii și poziția juridică a ordinelor religioase va fi precizată cu aprobarea Bisericii, la o dată ce n'a fost încă fixată.

Reglementarea este valabilă atât pentru ordinele existente, cât și pentru cele ce se vor înființa. Ordinele religioase desființate vor putea să redobândească o parte din averea lor, care n'a fost încă lichidată până'acum.

* * *

Germania. La slujba Invierii, săvârșită după ritualul ortodox la Berlin, s'a observat prezența caracteristică a multor prizonieri ruși, cari au cerut să fie lăsați să ia parte la slujba din noaptea Paștelor.

Barbaria roșie'n Ucraina

Din cele mai renumite sanctuare ce-au existat la Kiew, așa zisa „Kievo-Pecerskaia-Lawra“, o mănăstire compusă din peșteri și înființată în anul 1051, până la năvălirea bolșevicilor era locașul sfânt cel mai frecventat de credincioșii din toată Ucraina. Tiranii roșii au prefăcut această mănăstire într'un muzeu anti-religios pus la dispoziția celor „fără - Dumnezeu“.

Chiar la intrare au fost lipite numeroase placarde, strigătoare și bătătoare la ochi, mărturisind ura comunistă împotriva lui Dumnezeu, cu o inscripție : „Religia este un opium pentru popor“. Visteria plină și bogat înzestreată a acestei mănăstiri a fost totalmente prădată, veșmintele arhieriești și preoțești au fost rupte, sfintele icoane au fost vândute și toate obiectele prețioase de artă, făcute din metal prețios, au fost topite fără nici o pietate.

La fel și la marea catredală Sf. Sofia din Kiew, bolșevicii au instalat un muzeu al celor „fără - Dumnezeu“ și au ruinat toate obiectele de artă antică, inclusiv toate ornamentele de frescă așa de renumite și făcute'n secolul XII.

În 1937, mănăstirea Sf. Mihail, renumită prin cupolele sale de aur, a fost dărâmată.

Această mănăstire a fost înființată la începutul sec. XII-lea și acolo au fost mormintele domnitorilor din Kiev.

Mănăstirea Vidubețkii, situată de lângă Kiev,—pe malul Niprului, unde după o veche legendă a avut loc în 988, sub domnia princepelui Vladimir-cel-Sfânt, primul botez al rușilor — deasemenea a căzut victima vandalismului bolșevicilor.

Acolo, în mijlocul unui vechiu cimitir extrem de interesant prin antichitatea lui, unde se află mormântul lui Askold, primul principe vareg, s'a instalat sub regimul bolșevic un iarmaroc sgomotos,

Pe locul unde era Catedrala elegantă și unde Sf. Andreiu, marele naționalist rus, canonizat pe urmă, a arborat crucea, bolșevicii au construit o clădire sărăcăcioasă și urâtă, în care se află un loc de tragere la țintă.

Mănăstirea pitorească denumită „Mănăstirea Sf. Munți“ lângă Harcov, a fost prefăcută într'un spital bolșevic. În orașul Pomel bolșevicii au incendiat catedrala și au dărâmat monumentul construit în onoarea marelui conte Rumianțev-Zadunaiskii, eroiul războiului de peste Dunăre contra Turcilor.

Icon. Corneliu M. Grumăzescu
profesor — Bârlad

PARTEA OFICIALĂ

COPIE după petiția Preotului Cosma Drăghicescu, ajutător la parohia Ciochina, jud. Ialomița către Sf. Episcopie Constanța înregistrată sub No. 2199 din 20 Aprilie 1942.

Prea Sfințite Stăpâne,

Cred că toți păstoriții Prea Sfinției Voastre printre alte mândrii cu care se prezentau oriunde, a fost și aceia de a avea o catedrală din cele mai frumoase.

Preoții mai ales cunosc grija de zi și de noapte, cu care Prea Sfinția Voastră ați știut să o prezentați tuturor vizitatorilor și credincioșilor, nu numai din țara noastră ba chiar și din străinătate, umplând de admirație inimile tuturor.

Dumnezeu însă, V'a supus după cum și pe noi preoții, fiii duhovnicești ai Prea Sfinției Voastre, la o grea încercare în cursul acestui război și catedrala noastră a căzut victima unei bombe bolșevice.

Fiind convins de durerea ce o simțiți văzându-Vă locașul unde slujați cu așa măiestrie și cu mare dragoste lui Dumnezeu, așa de ruinat, m'am gândit ca să-mi ofer și eu partea mea modestă de preot nesalarizat, trimițându-Vă cu poșta de azi, suma de lei 1000 (una mie) pentru reparațiile ce le veți face.

Vă rog, Prea Sfințite Stăpâne, să mă socotiți cu sufletul mai presus decât gestul ce-l fac, obligându-mă totodată ca să fac în partea de enorie ce mi s'a încredințat, o colectă în acest scop, pe la cetățenii frunțași și trimiterea ei în cel mai scurt timp posibil.

Sunt al Prea Sfinției Voastre prea supus și prea plecat fiu duhovnicesc.

Preot (ss) Cosma P. Drăghicescu
ajutător

Parohia Ciochina, jud. Ialomița

COPIE după adresa Onor. Minister al Cultelor și Artelor No. 36091 | 939 către Sfânta Episcopie Constanța înregistrată sub No. 6340 | 939.

Prea SFINȚITE,

În urma adresei Președinției Consiliului de Miniștri No. 7533|1939, la care a fost anexat memoriul Sfinției Voastre avem onoare a vă face cunoscut, că Ministerul de Agricultură și Domenii cu No. 7480|1939, ne comunică că pe viitor toți noii aprobați la colonizare, să fie obligați a depune pe lângă actele prevăzute de legea colonizării și un certificat al preotului din centrul unde este stabilit sau locul de origină, prin care să se constate că nu este de origină sectară.

Primiți, Vă rugăm, Prea Sfințite, asigurarea deosebitei noastre considerațiuni.

p. Ministru,
(ss) Indescifrabil

p. Director,
(ss) Indescifrabil

Posturi vacante

Parohia Crișan, județul Constanța, se declară vacantă pe data de 1 Martie 1942.

— Postul II de cântăreț la parohia Mircea Vodă, județul Ialomița, se declară vacant pe data de 1 Aprilie 1942.

— Postul de Contabil în cancelaria Sfintei Episcopii Constanța, se declară vacant pe ziua de 1 Aprilie 1942, post plătit din bugetul Onor. Minister al Cultelor cu suma de lei 10.200 lunar.

— Postul de dactilografă în cancelaria Sfintei Episcopii Constanța, se declară vacant pe ziua de 1 Aprilie 1942, post plătit din bugetul Onor. Minister al Cultelor cu suma de lei 6000 lunar.

— Un post de profesor de muzică la școala de cântăreți bisericești Medgidia, vacant pe data de 1 Aprilie 1942.

TELEGRAMME

COPIE după telegrama Sfintei Episcopii Constanța No. 1947 din 4 Aprilie 1942 către D-l Mareșal Ion Antonescu, București.

*Domnului Mareșal Ion Antonescu
Conducătorul Statului Român*

București

Cu ocazia Sfintelor sărbători ale Invierii Domnului clerul și credincioșii eparhiei Constanța Vă exprimă devotamentul lor și vă adresează creștinescul

Hristos a Inviat

Episcop,
(ss) + **GHERONTIE**

COPIE după telegrama Dumnului Mareșal Ion Antonescu No. 9580 | 1942 către Sf. Episcopie Constanța înregistrată sub No. 2148 | 1942.

Adevărat a Inviat

Mulțumesc călduros și Vă trimit din inimă tuturor cele mai bune urări.

Mareșal (ss) Antonescu

COPIE depe telegrama Sf. Episcopii Constanța No. 1946 din 4 Aprilie 1942 către M. S. Regina Mamă Elena București.

Majestății Sale Reginei Mame Elena

București

Cu ocazia Sfintelor sărbători ale Invierii Domnului, clerul și credincioșii eparhiei Constanța Vă exprimă devotamentul lor și Vă adresează creștinescul

Hristos a Inviat

Episcop,
(ss) + **GHERONTIE**

COPIE depe telegrama din 9 Aprilie 1942, înreg. la Sf. Episcopie sub No. 2004 | 942.

București Palat Regal

Majestatea Sa Regina Mamă Vă mulțumește călduros pentru sentimentele exprimate.

Doamnă de Onoare (ss) Nelly Catargi

SPRE ȘTIINȚA

Revista apare sub îngrijirea Secției Culturale.

Schimbul de reviste, trimiteri de articole, abonamente și orice corespondență, se va adresa Revistei «Tomis» la Sfânta Episcopie, Constanța.

ABONAMENTUL:

1 an pentru preoți, episcopi și abonați particulari 120 lei

1 an pentru cântăreți 100 .

SFANTA EPISCOPIE — CONSTANTA

Onor. Sf. Sinod.
P. C. Săfe
Domnului

Parohia *Str. Antim 29.*

Comuna *Bucuresti*

Județul _____